

[Thor Pedersen]

om fra andre kommuner. Nu skal de kommunale beslutningstagere vurdere alternative løsninger på baggrund af de faktiske objektive omkostninger og ikke mulige omkostninger efter eventuel statsrefusion. Dette sikrer en bedre udnyttelse af samfundets ressourcer, det letter det administrative arbejde, og det væsentlige: alt sammen til glæde for brugerne af vort sociale system. Det sikrer også det sunde princip, at den amts- eller primærkommune, der ønsker et højere serviceniveau, end hvad der er almindeligt gældende, selv må betale den højere udgift, der er forbundet hermed. Der vil ikke som i dag blive tale om en præmiering fra statskassen over den statslige procentrefusion.

Jeg skal ikke her gentage de delområder, der bliver berørt ved overgangen fra statsrefusion til primær- eller amtskommunal egenfinansiering, men kan henvise til forslaget og bemærkningernes klare tekst, og jeg skal oplyse, at vi i venstre er ganske enige i disse løsningsforslag.

Men jeg vil gerne knytte en kommentar til lovforslagets indførelse af faste bindende takster for institutionstilbud i amts- eller primærkommunal regie mellem disse myndigheder. Det er et stort fremskridt, at den kommunale myndighed, der har accepteret et tilbud fra en anden myndighed, også i forvejen kender den faktiske omkostning, samtidig med at det sikres, at den myndighed, der giver tilbuddet, også er ansvarlig for den løbende revision af sådanne aktivitetsområder.

Sådan er det ikke i dag. Hvis der f.eks. er tale om, at en amtskommunal institution giver et tilbud til en primærkommune, er afregning altid efter regning, a conto-betaling og efterfølgende opgørelse efterfølgende år, hvor det gøres op efter belægningsprocent, hvor meget den faktiske udgift har været, og den regning tilskrives man så primærkommunen. Det ville rent faktisk svare til, at man, hvis man tog ind på et hotel, hvor man fik at vide, at et værelse kostede 300 kr. for en overnatning, dagen efter blev præsenteret for en regning lydende på 8.000 kr., fordi man også skulle dække udgiften ved alle de tomme værelser. Det kommer man bort fra ved denne omlægning.

Generelt vil dette lovforslag være en landvinding for det kommunale selvstyre, og jeg må i modsætning til tidligere talere sige, at jeg principielt synes, det er beklageligt, at det

ikke kan træde i kraft allerede pr. 1. januar 1986, fordi det er så godt både socialpolitisk og kommunalpolitisk.

Derfor skal jeg tilsige forslaget en hurtig og velvillig udvalgsbehandling, og jeg skal også anbefale forslaget til en hurtig vedtagelse senere.

Agerschou (SF):

Formålet med lovforslaget er en afskaffelse af statens refusioner til visse sociale udgifter, som kommunerne nu afholder. De skal omlægges til bloktilskud, og som hr. Erik B. Smith var inde på, sker der det, at indenrigsministeren tager med den ene hånd, hvorefter socialministeren fylder i med den anden hånd, så indenrigsministeren på et senere tidspunkt har noget mere at tage af.

Det forslag, vi behandler nu, har regeringen arbejdet på i flere år. Det konkrete forslag er mindre omfattende end tidligere udkast, men det er ikke mere genialt - tværtimod. I forslaget skelnes der mellem brugere, der er over 67 år, og brugere, der er under 67 år, når forskellige former for sociale ydelser skal finansieres. Hvis brugeren er fyldt 67 år, er det kommunen, der skal betale det hele. Hvis brugeren er under 67 år, deles udgifterne ligeligt mellem amt og kommune. Den idé må være fostret i træthed og depression en sen natteime ved et skrivebord i socialministeriet. Anden forklaring kan ikke gives. På forhånd ville jeg ikke have troet, at nogen, der var ved sine fulde fem, kunne finde på det projekt. Denne aldersopdeling er tilfældig og vil give anledning til administrativt bøvvl mellem kommuner og amter, som om de ikke havde nok at slås med hinanden om i forvejen.

Nu skal der f.eks. tilsyneladende skelnes mellem, om indkøbte hjælpemidler skal anvendes af brugere over eller under 67 år, og om hjemmehjælp skal ydes til folk, der er på den ene eller anden side af aldersgrænsen. Der kan forudses et større administrativt cirkus. Det bliver f.eks. interessant at se, hvordan man vil løse problemet, når modtageren af en ydelse er en familie med medlemmer, der er uvenlige nok til at befinde sig på begge sider af den tilfældigt valgte aldersgrænse.

I bemærkningerne til forslaget er ministeren arrogant nok til at hævde, at en gennemførelse af lovforslaget vil betyde administrati-